

Resumé

Diplomová práce je koncipována jako rozbor právní úpravy institutů odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a zjišťování údajů o telekomunikačním provozu, jež se nachází v § 88 a § 88a zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Cílem této práce bylo co nejpodrobněji rozebrat platnou a účinnou právní úpravu s ohledem na ochranu lidských práv, a poukázat na to, že leckdy se užití těchto institutů nachází až na samotné hranici, kdy je ještě možné považovat zásah do osobní sféry jedince za oprávněný/ospravedlnitelný, a kdy již orgány veřejné moci tyto hranice, dle mého názoru, lehce překračují.

Diplomová práce je rozčleněna do úvodu, čtyř na sebe navazujících kapitol a závěru. V kapitole první, jež je rozdělena na dvě podkapitoly, se zabývám nejdříve právním vývojem zkoumaných institutů, kdy poprvé byly tyto začleněny do platné právní úpravy a vzaty v život, průběhem jejich následného vývoje a nejdůležitějšími novelizacemi, které proběhly v průběhu let. Druhá podkapitola se zabývá nástinem technického vývoje od starších dob až po současnost, kde se zamýšlím nad rozvojem technických komunikací v průběhu času, kdy, dle mého, v dnešní době nejmodernějších komunikací nedokáže vždy legislativní úprava efektivně a ve správné míře reagovat na rychle měnící se technologie současného tisíciletí.

Kapitola druhá popisuje střet zkoumaných institutů a práv obsažených jak v Listině základních práv a svobod, tak i práv standardizovaných na poli mezinárodním, kdy je z mého pohledu nutné držet takovou vyváženost, aby nedošlo k újmě na straně práv dotčených osob, ale na straně druhé aby odposlech a záznam telekomunikačního provozu, jako i zjišťování údajů o telekomunikačním provozu mohly zcela plnit svůj účel, pro který jsou obsaženy již nemálo let v právním řádu.

Kapitola třetí se jeví jako nejobsáhlejší a člení se do dvou podkapitol. V podkapitole první je podrobně popsán institut obsažený v § 88 trestního řádu, a to v osmi částech. Část první je věnována podmínkám užití institutu v přípravném řízení trestním. Část druhá popisuje průběh nařízení odposlechu a náležitosti příkazu k jeho provedení. Třetí část obsahuje počátek, průběh, provedení a ukončení odposlechu, včetně povinností orgánů činných v trestním řízení. Část čtvrtá se pak zabývá problematikou odposlechu mezi obviněným a obhájcem. Pátá část popisuje za jakých podmínek může být nařízen odposlech se souhlasem uživatele dotčené stanice. V šesté části je upraveno užití odposlechu jako důkazu v trestním řízení, taktéž podmínky užití důkazu, který byl získán v cizím státě, které jsou dovozeny na poli ústavní judikatury. Dále

jsem se poměrně obsáhle věnovala úpravě informační povinnosti orgánů činných v trestním řízení a na to navazujícímu přezkumu příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu v kapitole sedmé a osmé, kterou jsem asi nejvíce podrobila kritickému pohledu. Druhá podkapitola se zabývá rozbohem příbuzného institutu zjišťování údajů o telekomunikačním provozu obsaženého v § 88a trestního řádu. Podkapitola je rozdělena na čtyři části, přičemž část první se věnuje podmínkám nařízení příkazu a jeho náležitostem, část druhá rozebírá taktéž informační povinnost vůči dotčeným osobám, část třetí pak zjišťování údajů o telekomunikačním provozu se souhlasem uživatele. Čtvrtá, nejvíce popsaná část, je sestavena z rozboru dvou relevantních nálezů Ústavního soudu, a jejich přijetím, za účelem sjednocení ústavně nekonformní situace.

Poslední kapitola popisuje úpravu platnou a účinnou v sousední Slovenské republice, dělí se na tři základní podkapitoly, které podobně jako v úpravě české popisují odposlech a záznam telekomunikačního provozu podle § 115 trestného poriadku, zjištění a oznámení údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu dle § 116 trestného poriadku, a jejich následná komparace s právem českým, přičemž se v konečném výsledku jevila slovenská úprava jako méně zdařilá.

Závěrem práce jsou popsány poznatky a myšlenková shrnutí.